

Hallo allemaal,

Het afgelopen weekend heelhuids teruggekomen uit Wuxi, waar ik de Chinese fabriek van mijn bedrijf heb bezocht. Het was een gezellig, maar ook een druk weekend.

Alvorens mijn verslag over dat bezoek weer te geven eerst nog wat plekken die ik deze week heb bezocht.

Dichtbij het park waar ik steeds mijn Baozi als lunch ga eten, ligt een groot gebouwencomplex met aan de achterzijde op een hoge heuvel een pagode.

Op dinsdagmiddag na het eten van die baozi mijn schreden naar dit complex gericht, bezoeken kon, maar uiteraard door de aankoop van een kaartje.

Achter de ingang werd in een hal met een maquette getoond hoe groot het complex was, gelijk zag ik ook dat die pagode daar niet bij hoorde. Voor die pagode moest ik naar buiten naar een verderop gelegen ingang en daar naar de top van de heuvel.

Dit geheel van gebouwen bleek de vroegere woning te zijn van admiraal Zheng He, het was goed onderhouden en zag er mooi uit.

Het was nu een museum, waarin zijn reizen werden afgebeeld, deze man heeft in de veertiende en vijftiende eeuw, diverse ontdekkingsreizen gemaakt voor de Chinese keizer. Die wilde weten of er andere volken naar het zuiden en verder woonden, waar handel mee kon worden gedreven of die konden worden ingelijfd bij het Chinese Rijk.

Op grote wandschilderingen werden zijn reizen afgebeeld, hijzelf werd door een groot tinnen beeld vereeuwigd.

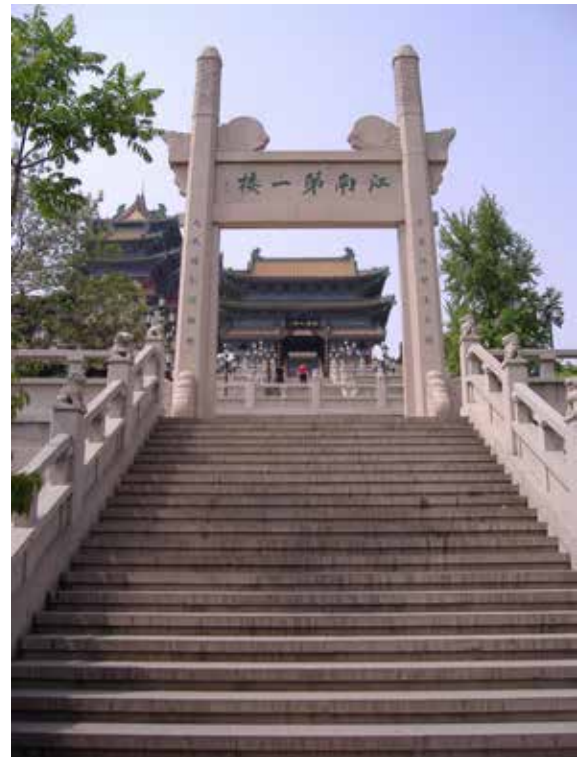
In vitrines waren verschillende van zijn schepen in miniatuur nagebouwd, een mooi staaltje van modelbouwwerk.

In een van de gebouwen trof ik zijn werkkamer aan met vergadertafel, waarop de bekende Chinese theemokken al klaar stonden. Aangezien er in geen velden of wegen een suppoost te zien was, heb ik mijzelf achter de afzetting gefotografeerd, zittend op Zheng He stoel.

En daar is dan die pagode waar ik nog naar toe wil klimmen, maar dan moet ik eerst omlopen en een heleboel trappen omhoog om er te komen. Boven kon ik een foto maken van het museum, dat ik zojuist had bezocht. Vergeleken met de maquette is er maar een klein deel van de woonplek overgebleven. Duidelijk is ook te zien dat het in Nanjing altijd wat heilig is.

Deze pagode is denk ik de mooiste die ik tot nu toe heb bezocht, zowel van buiten als van binnen, van binnen was het echt bijzonder mooi.

Het midden van de pagode was een soort atrium met er omheen galerijen en trappen om naar boven te kunnen. In het gebouw zit geen enkele spijker, alles is pasklaar in elkaar gezet. Het schilderwerk glom aan alle kanten, overal liepen dames met doeken en bezems alles schoon te houden, alleen de bovenkant van de lantaarns hadden ze vergeten.

De bovenzijde van het atrium werd gevormd door een kunstig bewerkt plafond. Er waren weinig bezoekers, misschien omdat het al wat later in de middag was, heerlijk rustig om te fotograferen.

Op de buiten galerij een mooi uitzicht naar alle kanten over Nanjing. Het weer is nog niet zo helder geweest dat ik foto's kon maken zonder de steeds aanwezige mistige verte.

Als ik naar de uitlaatgassen van bussen en vrachtwagens kijk, is dat geen wonder. Vlak naast de heuvel met deze pagode was men bezig om de oude stadsmuur en poorten te restaureren, men was al aardig opgeschoten. Als dat zo helemaal wordt afgemaakt, is het best het aanzien waard.

En dan vrijdagmiddag mijn reis naar Wuxi, de regen kwam die dag weer met bakken uit de hemel. In de stromende regen naar de metro, daarna met de trein van rond zes uur naar Wuxi. Een flinke grote stad, iets van bijna een miljoen inwoners. Bij aankomst om kwart over acht was het daar niet anders als in Nanjing, regen, regen, regen en nog eens regen.

Ik werd opgewacht door een van de medewerkers van Genencor (ons bedrijf), zij bracht mij naar mijn hotel en regelde ondanks het late tijdstip nog een maaltijd voor mij. In China eet men vroeg, als je om negen uur, zoals nu, naar een restaurant gaat is er meestal niets meer te krijgen, dus een geluk dat ik weer een Chinese bij mij had die wat regelde.

Ik had om een middelklas hotel gevraagd en dat is in China drie sterren bleek nu. En een drie sterrenhotel is alleen voor Chinezen, niet voor buitenlanders. Ik werd dus ingeschreven onder de naam van de betreffende dame, eigenlijk heet ik dus nu Lily Yao.

Wat het betekend om in een hotel alleen voor Chinezen te overnachten bleek mij de volgende ochtend. Echt een honderd procent chinees ontbijt. In een ver grijs verleden (1987) heb ik ooit eens een paar keer een chinees ontbijt gegeten en het Chinese ontbijt in het weekend op Huang Shan leek me niet maatgevend, maar dat was het dus wel.

Eerst maar eens langs het hele buffet gelopen, alle kleppen opgetild, waar vlammetjes onder brandden, deksels van stoommandjes gehaald om te kijken wat erin zat en ook eens gekeken wat de Chinezen namen. Zij begonnen met stukken watermeloen en kleine tomaatjes en voor de rest namen ze hier en daar wat uit de bakken en natuurlijk rijstepap. Dus ook maar iets uit al die bakken gehaald. Zag ik ook in vier parten gesneden gekookte eieren en gebakken eieren, verder allerlei soorten dumplings genomen of hoe die mogen heten, misschien wel Baozi. Maar nergens thee of koffie te bekennen. Dan alles plus rijstepap mee naar een tafeltje genomen. Sommige dumplings hadden een bremzoute inhoud, verschrikkelijk zout. Toen aan het kwart gekookte ei begonnen. Ik nam een hap, toen bleek dat aan de onderkant de schaal er nog om heen zat, zit je met een mond vol ei en de eischaal. Had ik niet gezien en eigenlijk helemaal niet aan gedacht, want ik dacht een in vieren gesneden ei is al gepeld, niet dus, wat een gerotzooi is het dan. Maar ik kreeg mijn buik verder best vol om de ochtend door te komen tot aan de lunch.

Ik werd opgehaald door dezelfde collega, die mij nu naar de oude fabriek bracht. Deze ligt midden in de stad, ziet er op zich nog best redelijk uit, maar uitbreiden kan niet en in de stad veroorzaakt men toch wel overlast. Eén van de oude productie gebouwen was helemaal overwoekerd door klimop, een “groen” gebouw dus, maar niet wat het milieu betreft.

Samen met de Project Manager van de nieuwe fabriek een bezoek gebracht aan de bouwplek van de nieuwe productieplaats, die een flink eind buiten de stad is gelegen, zo'n vijftientig minuten met de auto. De nieuwe fabriek is immens groot, vier en twintig uur per dag, zeven dagen per week wordt er aan de bouw gewerkt, er lopen dan ook enkele honderden bouwvakkers.

Het warenhuis voor de opslag van de producten was al nagenoeg gereed, alleen de afwerking van de vloer moest nog gebeuren. Ook dit was een enorm gebouw, het grootste gedeelte van deze opslagruimte wordt gekoeld tussen vier en acht graden.

Aansluitend hebben we met zijn drieën een enorm lekkere lunch genuttigd. 's Middags met twee collega's door de echte oude stad gelopen met uitsluitend Chinese huizen, met die omhooglopende dakpunten en overal Chinese winkeltjes.

Uiteraard weer een CD met Chinese muziek gekocht, het worden er inmiddels al erg veel, maar ja voor anderhalve euro kon ik het niet laten staan. In een winkel hadden ze allemaal schaaltes staan met kleine visjes, kon je uitzoeken om mee te nemen naar huis. Ook hele jonge eenden- en kippenkuikens waren in de aanbieding.

In het nieuwere gedeelte van de stad stond ik ineens voor een grote Roomse kerk, de toren stond voor een deel in de steigers.

Met nog meer collega's, hebben we 's avonds in een Thais restaurant gedineerd, georganiseerd door het bedrijf. Het opvallende was hier, dat verschillende dames hun kinderen hadden meegenomen, dat schijnt hier gewoon te zijn. Sommige gerechten waren flink gepeperd, maar inmiddels

ben ik wel wat gewend, ik kon het zonder tranende ogen eten. Krijg ik op een gegeven ogenblik een groot stuk van een krab op mijn bord gedeponeerd, hier, dat is lekker. Nou, gewoon geprobeerd, het smaakte niet onaardig, maar dat gekluif aan die poten van zo'n krab is niks voor mij. Je moet ze uit elkaar trekken of breken en dan de inhoud eruit zuigen of pulken. Tegen acht uur was alles uitgeserveerd en het waren flink wat gerechten geweest.

De volgende dag zou ik met dezelfde twee collega's een sightseeing toer gaan doen, in en om de stad. Maar ik moest wel weer om half acht voor de deur klaar staan. De Chinezen gaan altijd zo vroeg op pad. De toer was ook weer door het bedrijf geregeld, jullie zien, ze doen nog eens wat voor het personeel.

Eenmaal in de bus bleek dat we eerst een bezoek zouden brengen aan de "Giant Boeddha". Het was in de bergen even buiten de stad gelegen, nou ja, even buiten de stad, uiteindelijk was het ruim een uur rijden.

Vanuit de verte hadden we al iets van een beeld boven de omgeving zien uitsteken. Het geheel was een groot Boeddhistisch tempelcomplex. Bij de ingang van het complex overal weer stalletjes, verkopers die je lastig vallen en lange rijen Chinezen die ook allemaal naar binnen willen.

Achter de ingang een grote gedenkplaat met Boeddhistische motieven. Via trappen en poorten ging je langzaam omhoog tot aan een grote vijver met een zuil met een grote goudkleurige lotusbloem erop.

Vanuit een op een bloem gelijkende zuil liet men onder het geluid van oosterse muziek en een fontein van water, de geboorte zien van de jonge Boeddha uit een lotusbloem.

Tijdens de muziek en het waterballet erom heen ging langzaam de lotusbloem open en kwam er een jonge Boeddha uit naar boven, best aardig om te zien. Samen met de honderden andere Chinezen liepen we

vervolgens naar het reuzen Boeddhabeeld. Op de weg er naar toe passeerden we een lange muur, met allemaal duivels leek het.

Het Boeddha beeld is een gigantisch groot, goudkleurig beeld, met een hoogte van achtentachtig meter, niet niks dus. Je kon de sokkel waar hij op stond, beklimmen tot aan zijn voeten, symbolisch?

Dan tijd voor de lunch, de dames hadden mij zaterdag al gewaarschuwd om vooral eten in te slaan om te lunchen. Chinezen blijken net als veel Hollanders zakken met eten mee te slepen. Was maar goed ook dat ik wat had ingeslagen, want er was weinig eetbaars te koop, wel veel drinken en souvenirs.

Op de terugweg naar de stad werd een stop gemaakt bij een parelwekerij, dat werd dus een verkooppraatje.

Een dame maakte onder het vertellen over de kwekerij een enorme schelp met een mes open. De schelp had ongeveer het

formaat van flinke mannenhand en had drie jaar in het water gelegen. Toen ze hem openmaakte bleken er een vijftiental parels in te zitten.

Ze maakte alle parels los, gooide ze op tafel en toen iedereen graaien. Mijn "dames" hadden er drie te pakken gekregen, voor hen zelf een en een voor mij. Leuk, kan ik als navelpiercing laten monteren en dan met mijn navel bloot lopen. Ik zie me zo al op kantoor lopen, dat zou me een commentaar geven over die LaoWai .

Maar ik heb niets gekocht, het was trouwens allemaal best prijzig. Aansluitend werd een boottocht over het Tai meer naast de stad Wuxi gemaakt, het was een beetje heilig op het water. Dit meer met ruim het formaat van het IJsselmeer, lijkt meer op een zee, met negentig kleine en grote eilanden erin. In de inhammen van één van de eilandjes ontdekte ik een originele jonk, later zag ik er nog een op het meer varen.

Diverse eilandjes werden bezocht met uiteraard overal wel een pagode. Boeddha beelden of iets dergelijks, ook een vreselijk boos kijkende figuur naast een aantal anderen.

De verbindingen tussen sommige eilandjes werd gevormd door een smalle dam met daarin leuke boogbruggetjes.

Aan het eind van de trip was het weer tijd om terug te gaan naar Nanjing. De terugreis deed ik nu per bus, de echtgenoot van een van de dames was een Amerikaan en werkte in Nanjing. Samen met hem de terugreis gemaakt, die met deze langeafstandsbus net zo lang duurde als de trein. Het rare was dat de bus duurder was dan de trein. De trein kostte 2,90 en de bus 3,40 euro, maar de trein was wel de “harde” zit zoals ze dat noemen, het harde viel anders best mee. De stoelen waren wat smal, dat was ook in de bus. Ze zijn berekend op die smalle Chinese achterwerken, ik zat echt klem tussen de wand van de bus en mijn Amerikaanse buurman, die een redelijk dik achterwerk.

Na aankomst in Nanjing loop ik van de bushalte naar huis, via een voor mij vreemde route, zie ik een eind voor mij in het halfdonker, een kerel op de rand van een muurtje zitten rond een plantsoentje. Ik zag aan het opglloeien dat hij een sigaret zat te roken, ben ik zo ongeveer drie meter van hem vandaan, staat hij ineens op, hijst zijn broek op, die had daar zitten poepen over de rand van het muurtje! En onderhand had hij ook met een hand nog een telefoon aan zijn oor. Hij keek niet op of om, liep gewoon weg, al kletsend in zijn telefoon. Ik zie wel meer gekke dingen, vaak ben ik ze alweer vergeten als ik voor dit scherm zit.

Een ding schiet me nu te binnen. Als je hier een openbaar toilet ingaat moet je altijd heel voorzichtig lopen, anders ga je geheid op je plaat. Het is daar altijd enorm nat en glad op de vloer. De eerste keer ging ik inderdaad bijna onderuit. Het stinkt er bijna altijd en waarom het op de vloer zo nat moet zijn snap ik niet, de mannen staan echt niet rond te zwaaien.

Sommige chinezen zitten in de toiletten met open deur, gehurkt boven het gat in de grond, daar moet ik echt aan wennen. En ik moet altijd zelf tissues of toiletpapier bij me hebben, want dat is er nooit. Als het een “bewaakte” WC is kun je soms een bundeltje papier krijgen of kopen. Zo, genoeg poeppraatjes.

Afgelopen week heb ik een keer les gehad tot half zes en dan moet je in de avondspits naar huis. Nou dat is nog erger en drukker dan de ochtend spits, het lijkt dan wel of iedereen tegelijk naar huis gaat. Je ziet dan echt pas wat een immense hoeveelheid mensen hier bij elkaar wonen, ik heb me hier laten vertellen dat het er inmiddels tien miljoen zijn. Dat is wel te merken. Wat me die dag ook weer opviel was, dat ambulance en politie met sirene en zwaailicht nauwelijks voorrang krijgen. De automobilisten kruipen rustig voor ze en gaan geen meter opzij en bij een stoplicht moeten ze gewoon in

de rij wachten, niemand maakt ruimte. Die dag zag ik dat de ambulance het fietsers gedeelte pakte en die gaan dan nog wel opzij.

Eigenlijk heb ik weinig meer te melden, een heleboel dingen die ik zie gebeuren zijn al zo gewoon voor me, dat ik ze niet als bijzonder meer zie om hier te melden. Ik moet toch wat meer aantekeningen onderweg maken.

Zo, de zesde week is alweer voorbij, nog twee weken studie en dan nog twee weken rondreizen en dan is het China avontuur voorbij.

Groetjes allemaal en tot een volgend bulletin.

Henk,

Nu vanuit een warm Nanjing, ik denk zo'n achtentwintig graden in de ochtend al.